

Poutavé, dojemné a skvěle napsané vyprávění o tom, jak se jedna žena snaží znovu vybudovat život, který se jí roztráhl na kusy.

ČASOPIS TATLER

AMANDA PROWSEOVÁ

Lásky k vám

HOST

Před deseti lety

Kathryn Brookerová se dívala, jak z něj vyprchává život, přesvědčená, že spatřila jeho černou duši, jak mu vyklouzla z těla, vzápětí se propadla podlahou a klesala stále níž a níž. Opřela se na židli a zhluboka vydechla. Čekala, že se dostaví euforie, nebo přinejmenším úleva. Nepředpokládala by však ochromení, které ji teď celou prostupovalo. Představila si své děti, jak spí ve vedlejším pokoji, zavřela oči a přála jim hluboký, nerušený odpočinek, protože věděla, že toho si teď po nějakou dobu moc neužijí. Jako vždycky patřila její první myšlenka synovi s dcerou a tomu, co pro ně bude nejlepší.

Pokoj jí připadal úplně prázdný, navzdory zkrvavenému tělu uprostřed postele. Nálada byla pokojná, teplota tak akorát.

Kathryn projel drobnou záchvěv zklamání: čekala, že bude cítit něco víc.

Převlékla se do džínů a sportovního trička a klidně stála u postele, na níž leželo bledé tělo jejího muže. Naprosto rozvážně a poprvé v životě vytočila 999. Připadalo jí jaksi neskutečné, že uvádí do praxe, co si od nepaměti v duchu nacvičovala, i když v jejích představách dosud mimořádná událost znamenala dítě se zlomenou nohou nebo požár v prázdném sousedním domě, nic příliš dramatického.

„Tísňová linka, jakou službu potřebujete?“

„Dobrý den, no, já vlastně přesně nevím, jakou službu potřebuju.“

„Vy to nevíte přesně?“

„Myslím, že asi policii nebo sanitku, možná obojí. Nezlobte se, už jsem říkala, že to nevím přesně...“

„Můžu se vás zeptat, čeho se to týká?“

„Ach ano, jistě, samozřejmě. Právě jsem zavraždila svého muže.“

„Promiňte, cože jste? Tohle je hrozně špatné spojení.“

„Já vím, omlouvám se, pokusím se mluvit hlasitěji. Tady je vždyc-
ky mizerné spojení, i u místních hovorů. To proto, že jsem v ložnici
a je tady strašně slabý signál. Můj syn si myslí, že je to možná kvů-
li těm vysokým stromům, co tu máme; jeden rok jsme je všechny
úplně ořezali, ale nevzpomínám si, jestli se tím něco vyřešilo. Taky
nám ruší signál počítače ze sousedního domu, chtěli jsme, aby se
nám na to někdo přišel podívat, ale to je teď vedlejší. Jasně, ano.
Říkala jsem, že jsem zavraždila svého muže.“

Kathryn zamžikala na bzučící zářivku, která jí blikla nad hlavou:
potřebovala by vyměnit. Teď ji jenom rušila, ale brzy by jí mohla
začít jít na nervy.

„Udělalas to?“

Roland Gearing se naklonil přes stůl, opřel se o roztažené prsty
a zdálo se neuvěřitelné, že ty malé pyramidky rukou dokážou udr-
žet váhu jeho svalnatého těla. O stupeň ztišil hlas; věděl, že na tohle
se musí zeptat, a přesto měl strach, co mu odpoví.

„Jestli jsem to udělala?“

„Ano, Kathryn, bylas to ty?“

Stále jí hleděl do očí, doufal, že v ní vzbudí důvěru, snažil se z ní
dostat upřímnou odpověď. O lhaní toho věděl spoustu a spoléhal
na svou intuici. Za léta praxe se naučil, že je třeba pečlivě sledovat
zorničky vyslýchané osoby.

„Na tohle bych se normálně takhle v začátku vyšetřování neptal,
ale jako tvůj přítel — a taky jako Markův přítel — mám pocit, že
musím. Rozumíš mi?“

„Ano, jistě, samozřejmě. Chápu.“

Po tváři se jí mihl letmý úsměv, ukazováčkem a palcem si shrnu-
la pramen vlasů nejprve za levé a pak za pravé ucho.

Její klid a vyrovnanost ho znervózňovaly: neprojevovala ani náznak hysterie nebo strachu, které tahle setkání obvykle doprovázely. Ženy v podobných situacích bývaly často téměř šílené hrůzou, hněvem či strachem z nespravedlivého zacházení. Kathryn ale působila úplně pokojně.

Vybavila si skelný pohled v manželových očích. Jak mu prsty klouzaly a bloudily, když marně zápolily s tou neviditelnou šňůrou na krku, která mu bránila dýchat. Nakrčila nos — v nosních dírkách jí pořád lehounce ulpíval železitý pach Markovy prýšticí krve. Ten pach ji zároveň znechucoval i uklidňoval. Jako by vzadu v ústech cítila její chuť. Nepokusila se mu poslední okamžiky života nijak ulehčit, nenabídla mu žádná slova útěchy. Vlastně se usmála, jako by věděla, že on to zvládne, že je to pořád ten silný, schopný chlap, který umí nařezat dříví, vymalovat zeď a dát ránu.

Možná si i tichounce pobrukovala nějakou melodii, jako by tu nad ním nepostávala v horečné touze být svědkem smrti, jíž skončí celá tahle odporná kapitola jejího života. Když konečně promluvila, měla v hlase nenucenou lhostejnost.

„Žádný spěch. Mám moře času, nečeká mě žádné zařizování a před sebou mám celý život. Co se slíbí, musí se splnit.“

Pod rouškou uštěpačného pragmatismu jí srdce zasténalo úlevou.

„Už nemám moc času.“

Hlas se mu vytrácel ve slábnoucí šepot. Poslední slova ze sebe vyrazil se zbývajícími útržky dechu.

„Moc pomalu... bolí... Za to zaplatíš!“

Vymazala si ta slova z hlavy, ještě než je dořekl. Nikdy se o ně s nikým nepodělí, nevysloví je ani si je nebude pamatovat.

„Ale Marku, já už přece zaplatila.“

Sklonila se až k němu a s tváří jen pár centimetrů od jeho se nadechla smrdutého vzduchu, který vydechoval, sdílela s ním ten nepatrný prostor, kde se život úporně drží až do samého konce.

Kathryn žasla nad schopností lidských tvorů lpět na přítomné chvíli. Přes očividnou marnost to bylo velmi působivé, až fascinující.

„Ano. Ano, udělala jsem to, Rolande. Já sama.“

V tom přiznání byl náznak hrdosti, jako by mluvila o nějakém úspěchu. Rolanda to nesmírně vyvedlo z míry. Zavrtěl hlavou. Pořád nebyl ochoten ničemu uvěřit, i po tom, co viděl, a poté co vyslechl její doznání. Pohlédl do půvabné tváře pečlivě upravené ženy středního věku naproti sobě. Stejně ženy, která mu servírovala jednohubky na podnosech vyložených zdobenými ubrusky, dolávala mu překapávanou kávu a nabízela domácí koláč. Jednoduše to do sebe nezapadalo. Byla vdaná za Marka Brookera, muže, jehož měl rád a obdivoval. Muže, jemuž svěřil vzdělávání své jediné dcery.

Roland zvolna vydechl a poškrábal se na bradě, kde ho dorůstající strniště nejvíc svědilo. Horko a stísněná nálada ve výslechové místnosti jeho citlivé pleti rozhodně neprosplávaly. Toužil jít domů a dát si sprchu. Nebo ještě lépe, toužil celý tenhle den přetočit na začátek a nezvednout ve tři hodiny ráno ten telefon, který jeho rodinu vyruší z odpočinku a zdevastuje celou místní komunitu, jak ji až dosud znal.

Kathryn vycítila jeho podráždění, protože věděla, jak rád si pospí. Představila si ho, jak v ten večer přišel domů, vychutnal si pražmana se zeleninou vařenou v páře a sklenkou vychlazeného bílého, když už předtím strávil hodinu v posilovně, aby si udržel ploché břicho. Ani jednoho z nich by nenapadlo, že zakončí šábes právě takhle, v tuhle ospalou hodinu, u stolu naproti ní na policejní stanici ve Finchbury, v marném přemítání, co se to sakra vlastně děje.

„Určitě chceš mluvit se mnou?“ pobídl ji.

Sako na míru šitého obleku se mu rozevřelo, takže vykoukla zářivě růžová hedvábná podšívka. Kathryn si představila, jak si z něj kvůli tomu ostatní policisté utahují, ale znala Rolanda dost dobře a věděla, nakolik mu záleží na upraveném vzhledu, takže jí bylo jasné, že mu jejich poznámky budou ukradené. V životě by se neukázal

v laciné zmačkané konfekci, jakou nosívali někteří jeho kolegové. Vybavila si, jak ho jednou zaslechla stěžovat si Markovi, že přišel o uniformu, což byl nevyhnutelný důsledek kariérního postupu a povýšení na šéfinpektora. Nesmírně ho těšilo leštit knoflíky, cítit boty a odstraňovat žmolečky z vlněného kabátce. Všimla si, jak si přejel dlaní po bříše a zjevně si užíval dotek nažehlené bílé košile na kůži.

„Ano.“

„Víš určitě, že s někým cizím by to pro tebe nebylo snazší?“

Zaznamenala, jak se mu v očích na okamžik blýskla naděje.

„Jsem si jistá, Rolande. Děkuju, že se ptáš, ale nechci mluvit s nikým jiným než s tebou, a moc si vážím toho, že jsi přišel, i když ses kvůli tomu nemohl dostat, opravdu.“

Jako by to vůbec nechápala. Chovala se, jako by ho sama pozvala, jako by ho ve skutečnosti nevytáhli nad ránem z postele kvůli prvnímu podezření z vraždy v jeho rajonu za osmnáct let. Hlas se jí ani nezachvěl, neprojevovala nejistotu, nezdála se být nervózní. Seděla s rukama úhledně složenýma v klíně. Vypadala tak klidně, jako by byla v čekárně u doktora.

Roland už byl u policie dvacet let. Za tu dobu viděl spoustu věcí — strašlivých, nespravedlivých i vtipných. Ale tohle? Vůbec to nedávalo smysl, bylo to šokující. Ohromilo ho to, otřásló jím to.

„Připadáš mi hrozně klidná na to, co se stalo.“

Napadlo ho, jestli náhodou není v šoku.

„Víš co, to je zvláštní, že to říkáš, protože já opravdu jsem klidná. Jsem naprosto v klidu.“

„To mi právě dělá starost.“

„Ale Rolande, to vůbec nemusí, opravdu ne. Skoro jsem zapomněla, jaké to je! Vlastně mám dojem, že jsem se takhle necítila snad už od dětství. To byla tak krásná doba, žádné starosti, ale zato spousta lásky. Měla jsem nádherné dětství, nádherný život. Nebyla jsem vždycky taková jako teď, víš?“

„Jaká?“

„No, však vidíš... vystrašená, nervózní, uzavřená. Byla jsem hrozně odhodlaná. Ne nějak zvlášť živá nebo divoká, ale v koutku duše jsem věřila, že mi může patřit svět, že budu razit nové cesty. Myslela jsem, že dokážu tolik věcí. Rodiče mi vždycky říkali, že pokud chci něco dokázat, jediný limit je moje vlastní představitivost, a já jim věřila. Teď už jsou oba mrtví a já na ně moc často nemyslím.“

„Proč ne?“

Zhluboka vydechla.

„Po pravdě řečeno, Rolande, vždycky jsem věřila, že mrtví nad námi nějakým způsobem bdí, že nás možná můžou i chránit. Pokud mě moji rodiče odněkud sledují, tak se hrozně stydím za to, na co se museli dívat, je mi hanba z toho, co se ze mě stalo. Na druhou stranu, kdyby mě z toho svého nebeského balkonu mohli ochraňovat, proč to neudělali? Už ani nevím, kolikrát jsem prosila o pomoc, modlila se, a úplně zbytečně. Takže už se tím radši nezatažuju. Je to hrozně matoucí a já už jsem i tak byla zmatená dost.“

„Jestli jsi to byla ty, Kathryn, pak se musím zeptat, proč vlastně. Proč jsi to udělala?“

S drobným pousmáním, jako když si není jistá, kde začít, ale ví, že musí, Kathryn beze spěchu formulovala odpověď.

„Ve skutečnosti je to docela prosté. Udělala jsem to, abych mohla povědět svůj příběh a nemusela se přitom bát.“

„Příběh?“ nechápal Roland.

„Ano, Rolande. Potřebovala jsem povědět svůj příběh dětem, naší rodině, přátelům i všem okolo, ale beze strachu.“

„Beze strachu z čeho?“

Poslouchal ji už drahnou dobu, a stejně tomu ani za mák nerozuměl.

Uniklo jí drobné zasmání. A zároveň jí po tváři sklouzla neočekávaná slza.

„Bože, Rolande, vůbec nevím, kde začít! Strach z bolesti, ze smrti, ale ze všeho nejvíc strach, že zmizím někde uvnitř sebe a už nikdy

se nevynořím. Já už ani netuším, kde je ta osoba, kterou jsem bývala. Jako bych se rozplynula v nic, jako bych celou dobu žila mimo společnost, i když jsem její součástí. Můj život mi připadal tak bezvýznamný, jako by nezáleželo na tom, co se mnou bude. Jsem už neviditelná. Kolikrát promluvím a vůbec nikdo mě neslyší. Dneska se stalo něco, co mě změnilo, Rolande. Nemůžu říct, že by to bylo něco ohromného, převratného nebo snad nějak zvlášť nezapomenutelného, ale stalo se to a já věděla, že už toho mám dost. Přišel čas, můj čas.“

Hloubal nad jejími slovy a rozhodl se, že se raději ještě nebude ptát, co bylo to „něco“, které ji změnilo.

„Musíš si pořádně rozmyslet, co říkáš, Kathryn. Rád bych, abys opravdu důkladně zvážila, co řekneš a komu to řekneš. Cokoli odeť vyslovíš nebo uděláš, pro tebe může mít dramatické následky. Každá sebemenší podrobnost, kterou vypustíš z pusy, se zaznamená a bude mít dopad na tvoji budoucnost.“

Zase ten kratičký smích.

„Bože můj. Moje budoucnost? To je taky zvláštní: že teď už nemusím nijak zvlášť důkladně o ničem přemýšlet. O všem už jsem přemýšlela. Měla jsem na to celé roky.“

Roland se odmlčel, v duchu zvažoval všechny možnosti a snažil se rozhodnout, jak bude nejlepší postupovat dál. Náhle vykulil oči. Jedna možnost by tu pro ředitelovu manželku byla.

„Myslím, že by bylo dobré, aby tě viděl doktor, Kathryn. Ve tvém vlastním zájmu.“

„No jo, jasně! Nejspíš psychiatr, že? Ale klidně. Uvidíš, jak dobře umím dát na návrhy, souhlasit s tvrzeními a plnit příkazy. Já už vlastně ani nevím, jaký je mezi tím rozdíl! Ale měla bych tě varovat, že po pečlivém zhodnocení a diagnóze mého stavu ti dotyčný doktor napíše dlouhatánskou a drahou zprávu, z níž vyplyne, že jsem zcela přičetná, rozumná osoba a že mám absolutní kontrolu nad svým jednáním. Pravda je taková, že jsem jednala naprosto samostatně, s plným vědomím a pochopením svých činů a jejich

důsledků. Ale prosím, nech si to potvrdit od někoho, komu za otáčecím křeslem visí zlatě orámovaný diplom, jestli ti to pomůže.“

„Tady nejde o to, co pomůže mně! Kristepane, Kathryn, napadá mě jediné, žes utrpěla nějaké nervové zhroucení a žes jednala v po minutu smyslů, ať už dočasném, nebo trvalém.“

Tomu se zasmála.

„Dočasném, nebo trvalém? To je dobré. Ale skutečnost je taková, Rolande, že říkám pravdu a říkám ji s jasnou myslí. Můžu ti něco povědět?“

Modlil se, aby se mu dostalo nějakého rozumného zdůvodnění, faktu, bezvýznamné podrobnosti, čehokoli.

„Ano, ano, jistě.“

„V uplynulých dvaceti letech byly chvíle, kdy mi klidně mohlo úplně přeskočit, kdy se všechno zdálo tak bezútěšné a smutné, že jsem si říkala, jestli by nebylo jednodušší prostě se propadnout do deprese a ode všeho utéct. Ale ať mě to lákalo sebevíc, dva důvody mi vždycky zabránily se tomu poddat. Dominik a Lydie. Kvůli nim jsem se snažila zůstat příčetná a vydržet. Nebyla bych jim moc platná, kdyby mi tak trochu strašilo ve věži. Ale byl to boj, to musím přiznat. Den co den jsem se koukala na svůj vyšinutý výraz v zrcadle a říkala si, jakou dobu tu fasádu ještě dokážu udržet. Nakonec se ukázalo, že pěkně dlouho!“

Zasmála se, krátce a nepřírozně.

Roland na ni zíral v přesvědčení, že navzdory všemu ujišťování jí opravdu přeskočilo.

„Musím říct, Kathryn, že jako tvůj přítel, ne jako šéfinspektor, o tebe mám starost, opravdu.“

Opět ho přerušil její smích. Povzdechla si, s mírným zakolébáním si z rukávu svetříku vytáhla vlhký kuchyňský ubrousek a otřela si oči a nos.

„Promiň, Rolande. Já vím, že bych se neměla smát. Jsem trochu rozhozená. Posledních osmačtyřicet hodin bylo dost náročných.“

To bylo vskutku slabé slovo, ale ani jeden z nich to nekomentoval.

„Směju se, protože uplynulých osmnáct let jsem toužila po tom, aby si o mě někdo dělal starost, aby mi někdo pomohl. Ale teď, poprvé od mojí svatby, si o mě nikdo dělat starost nemusí, protože jsem konečně v bezpečí.“

Položila dlaně na stůl, jako by z pevného dřeva chtěla nabrat sílu a zdůraznit, že teď už všechno zvládne sama.

Roland vstal a začal přecházet po malé výslechové místnosti, s rukama v bok a lokty v pravém úhlu. Pomalu ztrácel trpělivost; čím méně pokročili, tím větší byla jeho frustrace. Měl pocit, že takhle by jejich rozhovor mohl plynout ještě celé hodiny, a tolik času vyplýtvat nemohl.

„Fajn, Kathryn, tak na rovinu. Tohle je pro mě strašně těžké. Nemyslím jako pro policistu, ale psychologicky. Nedokážu pochopit, co se to s tebou děje. Znáš tebe i Marka už... jak dlouho? Skoro deset let?“

Kathryn si v duchu vybavila jeho dcerku Sophii, když jako osmičlenná nastupovala na Mountbrierskou akademii: měla koženou aktovku, vyděšená očka, pihy a rozpustilé copánky. Teď z ní byla sebevědomá šestnáctiletá slečna, do níž se zakoukal nejen Kathrynin vlastní syn, ale i všichni ostatní chlapci v ročníku. Kathryn pokývla. Skoro deset let.

„A celou tu dobu se zdálo, že s Markem máte hodně úzký vztah, že žijete jeden pro druhého. On o tobě vždycky mluví... mluvil... tak hezky, Kathryn. Takže chápeš, proč mi to připadá...?“

Roland se na okamžik zahleděl do stropu, uklidnil se a zkusil to znovu.

„Bože, Kathryn, já se to snažím říct zdvořile, ale nejde mi to, takže toho nechám a půjdu rovnou k věci. Mark je... byl... velmi vážený a oblíbený člověk. Ředitel školy, prokrista! Zrovna nedávno získal i celostátní uznání, všichni si o něm mysleli jen to nejlepší. A ty teď chceš, abych... vlastně aby všichni uvěřili, že posledních osmnáct let jsi za tou úhlednou kamennou zídou a těmi krásnými

posuvnými okny žila v utrpení? Když všichni kolem viděli jen soudržnou, šťastnou dvojici, která si zjevně byla naprosto oddaná? Chápeš, proč by to pro někoho mohlo být obtížné přijmout?“

Váhavě se usmála a pečlivě volila slova.

„Je mi jasné, že někteří lidi vidí vždycky jen to, co chtějí vidět, Rolande. To já vím. Ale musíme si připustit, že někdo prostě umí skvěle oklamat druhé. Mark to dovedl výborně, a já do jisté míry taky. On byl surový tyran a předstíral, že je někdo jiný, a já byla oběť a předstírala, že nejsem. Plně svoji vinu uznávám.“

„Kathryn, tohle prosím tě neříkej, ano?“

Nevěděla, jestli to má být vtip.

„Fajn, Rolande. Jenom se snažím říct, že mi vlastně nesejde na tom, co si lidi myslí nebo co si myslí, že vědí. Já vím, jak to bylo doopravdy, jednou to budou vědět i moje děti a na ničem jiném mi nezáleží. Pravda je taková, že jsem vinna, a očekávám, že za to zaplatím. Měl bys ale vědět, že neexistuje žádný trest, který by se jen vzdáleně vyrovnal tomu, co jsem zažila jako Markova žena. Žádný. Nebojím se, už ne.“

Roland se posadil za protější stranu obdélníkového stolu. Natáhl nohy, zkřížil kotníky, založil ruce za hlavou a vzdychl. V myslí se mu vybavily ty nesčetné příležitosti, kdy seděl u stolu v útulné kuchyni Brookerových a Kathryn v zástěře s květinovým vzorem nalávala čaj z puntíkované konvičky. Po nedělní bohoslužbě Mark rád pořádal audience, trousil duchaplné vtípky, probíral poslední výsledky kriketu, porcelán přitom jemně cinkal a v pozadí se z rádia tichounce linula vážná hudba.

Nic z toho nedávalo žádný smysl. Roland se plně soustředil a byl připraven Kathryn naslouchat. Potřeboval to všechno slyšet. A co víc, potreboval to pochopit.

Přejel si rukou po tváři, pak si prohrábl vlasy a poklepal si na pěšinku.

„Dělám tuhle práci už dlouho a vím, co se může stát. Někdy stačí jenom okamžik a přihodí se něco zlého, nehoda —“

„Nejspíš chápu, kam tím míříš,“ přerušila ho Kathryn, „ale musím tě zadržet. Tohle nebyla nehoda. Ne že bych to snad nějak plánovala nebo promýšlela, ale nebyla to nehoda. Poté co jsem vzala do ruky ten nůž, bodla jsem Marka úmyslně, chtěla jsem ho zabít. Když o tom teď přemýšlím, nejspíš jsem to někde hluboko v duši toužila udělat už dávno. Takže i když to bylo ‚dílem okamžiku‘, jak říkáš, vážně to nebyla nehoda.“

Roland potřásl hlavou. Tímhle si skutečně vůbec nepomáhala. „Víš, co by mi opravdu pomohlo? Kdybys mi řekla nějaké příklady.“
„Příklady?“

„Ano, cokoli, co by mi usnadnilo plně pochopit, cos prožívala. Něco typického.“

„Něco typického?“

„Jo. Takovou momentku, chápeš. Abych si udělal obrázek a porozuměl tomu. Pověz mi, jak to přesně bylo. Vysvětli mi, co tak hrozného ti prováděl. Úplně obyčejně mi popiš, co jsi s ním zažívala. Mluvíš o strachu a o mučení, ale já potřebuju, aby to znělo skutečněji. Pověz mi, co ti dělal, že jsi z něj měla takový strach. Pověz mi, co spáchal, že tě to dohnalo až k tomu, žes mu vzala život.“

Roland se přestal tvářit jako kamarád a byl teď každým coulem policista.

„Takže chceš momentku?“

„Ano, můžeš tomu tak říkat.“

„Tak počkej. Momentku, něco typického...“

Odmlčela se.

„Je těžké rozhodnout, kde začít, kolik ti toho mám říct.“

„Řekni mi cokoli, Kathryn, kromě ‚můj muž byl tyran a surovec‘, protože to je až moc obecné a dramatické a k ničemu nám to není. Pověz mi něco konkrétního, co mi pomůže tomu porozumět, nějakou podrobnost, se kterou to pak budu moct vysvětlit i ostatním.“

„Jasně. Než začnu, chtěla bych říct jednu věc — nebudu nic zveličovat ani zmírňovat. Pověděla jsem ti celou pravdu a nic než pravdu — říká se to tak? — a budu v tom pokračovat.“

Roland přikývl. „Jo, tak nějak. Tak můžeš, já jsem připravený.“

Kathryn se zprudka nadechla a levým palcem otáčela snubním prstenem na prsteníčku. Předtím ji nenapadlo, že by si ho mohla sundat, ale teď se rozhodla, že to udělá, hned jak bude o samotě. Posunula si ten kousek zlata na prstě výš, na okamžik se zahloubala nad rýhou, kterou jí vytlačil do kůže, a říkala si, jak dlouho asi může trvat, než ten drobný otisk zmizí. To bude velký milník na cestě k osvobození.

„No, Mark byl hrozný pedant, vlastně to byla až posedlost. Nesměla jsem nosit džíny ani jiné kalhoty, jen sukně. Měla jsem den rozpočítaný skoro na minuty, nezbývalo mi moc času, abych o něčem mohla svobodně rozhodovat. Směla jsem si vybrat, kterou cestou pojezu na nákup nebo jakou zeleninu udělám k večeři, ale to bylo tak všechno. Kde a jak skladovat potraviny, jak podávat večeři, to jsem měla všechno přesně předepsané. Každý den mi stanovil, jaké domácí práce musím udělat, často úplně zbytečné a ubíjející, které mě měly jen vyčerpat a zlomit...“

Roland si ukazovákem a palcem stiskl kořen nosu. Dokázal si živě představit, jak budou ta slova znít u soudu: *Zabila jsem svého muže, protože byl trochu pedant a měl radši, když jsem nosila sukně. A musela jsem dělat domácí práce.* Kristepane, jestli jí to projde, bude ji většina žen v téhle zemi moci beztrestně následovat. Doufal, že přijde s něčím lepším.

„Každý večer jsme společně šli nahoru. Mezi mnou a dětmi byla jenom tenká zeď, já si musela kleknout u postele a Mark mi přiděloval body, podle toho, jak špatně jsem podle něj ten den pracovala. Když jsem ho něčím podráždila nebo rozzuřila, byly za to body navíc.“

Teď zpozorněl.

„Body se přidělovaly na stupnici od jedné do dvanácti. Na tom, jak špatně jsem si vedla — dvanáctka byla nejhorší —, pokaždé záviselo, co přijde potom.“

Kathryniny slzy skončily v připraveném ubrousku. Dech se jí zadrhl v hrdle, byla rozrušená studem nad tím, s čím se svěřuje, i vzpomínkou na to.

„Body?“

Roland zavrtěl hlavou. Kathryn netušila, jestli to má být projev soucitu, nebo nevěřičnosti.

„Ano. A pak mi začal ubližovat.“

Teď už jen šeptala a Roland se musel namáhat, aby ji slyšel.

„Jak dlouho ti tohle dělal, Kathryn?“

Odkašlala si, ovládla se a pokračovala poněkud veseleji, jako by sama sobě dokázala namluvit, že je všechno v pořádku.

„No, když se na to dívám zpětně, uvědomuju si, že mě tyranizoval od chvíle, kdy jsme se seznámili. Nejdřív to byly drobnosti: kritizoval, jak se oblékám, jak se češu, nelíbili se mu žádní moji přátelé. Zakázal mi věnovat se svojí profesi — výuce angličtiny —, což byla hrozná škoda. Rozbil nebo vyházel všechno, co jsem měla, než jsme se poznali, sledoval, s kým si telefonuju, a tak podobně. Pomaličku mě odřízl od mojí rodiny. Všechno to mělo za cíl mě znejistit, abych na něm byla závislejší. Připravil mě o všechny spojence a zadupal moji sebeúctu, takže když začal s opravdovým týráním, už jsem dávno byla obět a zůstala jsem úplně sama. Byla jsem tak popletená, že jsem se už ani pořádně nedokázala o ničem rozhodnout. Neměla jsem vůbec žádné slovo. Aspoň mi to tak připadalo.“

„A to, čemu říkáš ‚opravdové týraní‘ — jak dlouho to trvalo?“

„No, počkej... co jsem otěhotněla s Dominikem.“

„A tomu je teď šestnáct?“

„Jo, přesně tak, i když mi připadá, že to snad ani nemůže být pravda! Šestnáct let... ten čas tak letí, co? Se Sophií ti to asi musí připadat stejné. Někdy mám pocit, že ještě před chvilkou jsem se honila po domě za tím roztomilým batolátkem, a pak jsem se jednou na vteřinku otočila a z něj se mezitím stal ten nezkrtný živel — ‚puberták‘. Promiň, Rolande, já jsem zase odbočila, co?“

Všimla si výrazu v jeho tváři a chápala, v jak obtížné je situaci. Kathryn věděla, že nic z toho nezní věrohodně. Vlastně se zdálo být úplně ujeté, že by snad mohla mluvit o Marku Brookerovi, o panu řediteli! Věděla, že Roland a všichni ostatní rodiče si dokážou představit Marka, jen jak jim pevně třese rukou a pronese nějaký chytrý vtípek. Všichni se shodnou, že je to celé naprosto šokující. A co by na to všechno řekla Markova asistentka Judith? Když si Kathryn představila její reakci, v duchu se usmála. Úplně ji viděla, jak prohlašuje: *Mark vůbec nevypadal jako nějaký hnusák, vlastně byl naprosto úžasný...*

Kathryn doufala, že postupem času, jakmile vyjdou najevo všechna fakta, si lidé konečně položí tu jedinou důležitou otázku: kdyby měla tak dokonalý život, jak si Roland a všichni ostatní mysleli, proč to tedy udělala? Proč by si vymyslela všechny ty hrůzy a pak si sama řekla o potrestání, kdyby to nebyla pravda? Pokud ovšem není šílená. A Kathryn byla odhodlaná všem dokázat, že šílená není ani omylem.

Roland se zhluboka nadechl a chystal se zopakovat všechny otázky.